

første Behandling i dette høitærede Thing, vil det ikke være uventet, at jeg har tilladt mig at stille et Vædringsforslag, og jeg veed derfor paa Sagens nærværende Standpunkt ikke Noget videre at tilføie til, hvad jeg allerede da udtalte til Begrundelse af dette Forslag.

Lange: Jeg vil ansee det for meget uheldigt, dersom det Vædringsforslag, der er stillet af den høitærede Minister, skulde foraaarsage, at dette Lovforslag maatte gaae tilbage igen til Folkethinget, og, da jeg derhos er af den Overbeviisning, at det er det Dnste ligste; at Forpagtergaarden Faurholm bliver afhændet, uden at Jagtretten bibeholdes, kan jeg ikke Andet end stemme mod dette Vædringsforslag. Jagtrettens Bibeholdelse paa Faurholm er, saavidt mig bekjendt, af ringe Betydning i Sammenligning med den øvrige betydelige Jagt, som allerede findes ved Frederiksborg, og kan derfor vist ikke have nogen Betydning for Regjeringen. Derimod vilde det for den eventuelle Eier af Faurholm være en meget ubehagelig Ting, hvis den ikke fulgte med Eiendommen; især da man jo nu har havt den Idee, at Jagtretten skulde følge med Eiendommen, og jeg kan heller ikke nægte, at det vilde være noget meget Trykkende for mig, ja endogsaa noget Nærværdigende at skulle kjøbe en Eiendom, som jeg ikke havde Lov til at disponere over og forsvare mod Wildt og Jagtbetjente. Jeg er ikke Jagtelsker, og kan derfor naturligtvis ikke see Sagen fra det Standpunkt, hvorfra de Mennesker see den, der ere Jagtliebhavere; men jeg vil dog opfordre de Herrer Jagtliebhavere til at betragte Tingen fra det rette Standpunkt ikke alene som Eiere, men tillige som Kjøbere, saa

at de ikke betragte den alene, som om de havde Lov til at udøve Jagt paa fremmed Eiendom, men ogsaa fra det Standpunkt, at de skulle tillade Fremmede at udøve Jagt paa deres Eiendom. Sagen vil da faae et ganske andet Udseende, end den ellers vilde have for en Jagtliebhaber. At det ogsaa vil have en meget betydelig Indflydelse paa Værdien, at Jagtretten følger med Eiendommen, kan vist ikke nægtes, ikke just med Hensyn til den virkelige Værdi, Jagten maatte kunne have for den, der sælger, men med Hensyn til det Ubehagelige, der for Eieren er forbundet med, at han skal være nødt til at tillade Andre at jage paa hans Grund. Der kunde vel tænkes Tilfælde, hvor man kunde finde det rimeligt, at Jagtretten blev forbeholdt den, der solgte Eiendommen; naar f. Ex. en Eier solgte Forpagtergaarden, men derimod beholdt Hovedgaarden, kunde han maaskee ønske at forbeholde sig Jagtretten; men her er netop det Modsatte Tilfældet. Jagten paa Faurholm er saa ubetydelig, at den ikke kan tænkes at have nogen Indflydelse paa det Hele, og det vilde jo derfor næsten synes, som om Regjeringen vilde fremstille Vanskeligheder ved at sælge sige Eiendomme, idet den i Almindelighed angiver som en Hindring derfor, at de ere bortforpagtede, hvilket jeg for Resten ikke anseer for at være nogen væsentlig Grund for, at Salg af disse Eiendomme ikke kan finde Sted; thi jeg har den Overbeviisning, at Bortforpagtning ogsaa i mange Tilfælde favoriserer Salget. Dersom det er mig tilladt, skal jeg fremsætte de Erfaringer, jeg i saa Henseende for mit eget Bedkommende kan anføre.